

Conversa amb Viqui Molins, al cor del Raval

Dll, 6/08/2018 per Catalunya Religió

(Escola Pia) Viqui Molins ha viscut moltes vides i cadascuna l'ha viscut com si fos la primera. Potser té una mica de gat! A finals de la dècada dels 80, una d'aquestes vides la va portar fins al Raval castigat per la SIDA, a treballar de forma voluntària amb Sor Genoveva. I aquests carrers, plens d'accents i aromes de tot el món, la van atrapar. Des d'aquí ha continuat la seva lluita i el seu compromís sense deixar de riure fort. Forma part de la comunitat de la parròquia del Carme, que és servida pels escolapis.

Un personatge mediàtic, una activista, escriptora...

“Jo em defineixo com a monja de carrer. No podria definir-me com a activista, compromesa, sinó fos religiosa teresiana. I he de ser-ho d'aquesta manera, de la meva manera. Ho tinc molt fàcil en aquesta comunitat. Cada germana em sosté, ens sostenim, som un baluard. Som 4 i les 4 tenim el mateix sentit en diferents facetes: una amb dones perquè té especial carisma, altres amb sense sostre... El que treballem juntes quan ens trobem, l'estima que ens tenim, és el puntal per poder estar fora i viure el carrer que és dur. Em dóna força. I això sustenta per viure la comunitat. No ho puc separar.”

Els inicis al barri del Raval, al cor de Barcelona

“Jo tornava d'un viatge a Nicaragua: havia conegut el tercer món, on la gent és pobra però només de diners. Vaig quedar tocada. 'Buscava' i aquí, al Raval, vaig conèixer un món que no sabia ni que existia. Aquella sida dels 80... un món de delinqüència que començava en una família desestructurada i acabava a l'hospital, al cementiri o la presó. Vaig sentir una crida per viure aquesta vida. Vivia a la nostra escola del Carrer Ganduxer. Vaig demanar formar comunitat aquí. Això no era normal i vaig haver d'esperar el seu temps. Ara al setembre farà 23 anys, l'any 95, que vaig arribar a viure al barri amb tres companyes.

Dues dècades després

Jo diria que hem viscut quatre moments. Quan vaig arribar, el caballo campava. La gent moria de SIDA: era un desastre –ni retrovirals teniem!- La nostra vida era enterrar i enterrar, hospitals, terrible! Diferents congregacions presents al barri vam crear l'escola Cintra. Preparàvem el 92, va ser un moment fort de l'economia. Llavors vam iniciar una etapa de benestar: hi havia serveis socials que funcionaven, genial!, però això enquistava la pobresa. Preguntaves als joves que volien ser de grans i deien: "Vull PIRMI." Jo venia de la teologia de l'alliberament i vaig pensar "aquí no val! Val la teoria de la inserció." S'estaven adormint en la pobresa. Vivien dels ajuts, del 'trapiqueo'... Així que des de les congregacions i les fundacions treballàvem perquè fessin cursets, busquesin feina... I llavors ho vam aconseguir: alguns comencen a treballar! Recordo el dia que una dona em va portar un ram de flors i emocionada em va dir que eren els primers diners que no li donava la Generalitat, era el seu primer salari! Quin orgull. Un moment gloriós. Quan estàvem tan contents, arriba el 2000 i amb ell la gran onada d'immigració, sobretot llatinoamericana: els maleïts llits calents. Vam crear la Fundació Benallar per donar resposta a aquest món d'immigració que es va configurant. Després arriben pakistanesos. Aquest no necessiten tant serveis socials perquè són molt negociants i emprenedors però canvia la cara del barri. El comerç és pakistanès i al nostre carrer només queden tres catalans botiguers. Llavors arriba una tercera fase i amb ella arriba la crisi: pèrdua de feines, tancaments, més marginació! I ara, la quarta! Vivim el problema dels narcopisos, desnonaments, apartaments turístics... com a Barcelona. El nostre barri sempre en lluita, en trasbals..."

Un no parar: ara, els sense sostre!

"Al febrer em truquen: el Padre Angel, de Mensajeros por la paz, volia veure'ns al Pare Peyo, al Pare Xavier Morlans, que estaven lligats a l'Església de Santa Anna, i a mi perquè m'interessa molt el món dels sense sostre. L'Àngel havia respost a la crida del Papa: "que cada ciutat gran tingui una església cèntrica oberta com a hospital de campanya per anar a guarir-se de cos i ànima". Vam decidir fer-ho a Barcelona i la que més condicions tenia era Santa Anna. Una de les capelles és ara un centre de dia. Passen al voltant de 200 persones de carrer al dia. El moment més fort? L'esmorzar. Vénen de passar la nit al carrer i és dur. Allà troben wifi, poden jugar, parlar amb nosaltres... dormir si estan molt cansats. Donem berenars a la tarda. En aquests mesos, ens han anat passant coses interessants: hem trobat feina per a alguns, han creat una associació entre alguns que volien, celebrem els aniversaris del mes siguin voluntaris o usuaris... S'ha creat un ambient molt maco. Estic fent un llibre col·lectiu amb ells. Em donen les seves històries i entre tots construïm el projecte. Per a mi, el que passa a Santa Anna és un signe d'església oberta. Sortiu de les sagristies va dir el Papa. Aquella sagristia és molt maca: hi veuràs patates i entrepans i no calzes d'or. Una església per acollir i pregar."

La relació amb els escolapis al barri

"Des del primer moment vam tenir una bona connexió amb els escolapis, a través de la parròquia. Fins llavors, la nostra vida era més aviat monàstica i érem autònomes. Arribem al Raval i descobrim la vida parroquial, aquesta vida més comunitària. Formem part del Consell parroquial. La nostra parròquia, la del Carme, té un signe molt especial. A Ciutat Vella tots els religiosos que hi vivim ens reunim en un dels nostres pisos per compartir una estona. Hi ha convivència i estem lligats d'una manera especial una comunitat amb l'altra. Això és una

riquesa gran per a nosaltres i per als projectes i el barri.”

Què destacaries dels escolapis?

“Assenyalaria el seu carisma educatiu, que compartim. Jo arribo aquí al barri a aquells que no han arribat a temps a l’educació més formal. La fraternitat en què viuen els escolapis va molt lligada a nosaltres. I jo comparteixo particularment el seu catalanisme. Aprecio que estan molt lligats a la cultura i la història de Catalunya.

Per a mi, tenen una capacitat gran d’agafar allò que està passant una crisi. L’escola Cintra de què parlàvem abans va començar a la comunitat de sobre de la parròquia del Carme. Allà va neixer. Els escolapis posen un gra de sorra quan es necessitava. L’Ana Royo, una teresiana, va portar Benallar en els anys difícils, amb problemes i sense diners, però quan la crisi els va enxampar, i pensàvem que queia per terra, els escolapis amb el seu carisma fraternal i educatiu han fet possible que continui la tasca.”